

GROW OLD GRACEFULLY

[เรื่อง : แมกไม้ ภาพประกอบ : 5 Year-Old Hee Joo Lee]

‘Grow Old Gracefully’ - แก่ลงอย่างสง่างาม เป็นวลีที่ระยะหลังเธอมักปรารภกับเพื่อนสนิทหลายคนที่ยังวัยเริ่ม ‘นับถอยหลัง’ วัยที่บางคนอาจจะยังขอยื้ออยู่กับสังขารและความร่วงโรยด้วยเครื่องสำอาง นวัตกรรมทางการแพทย์ หรือแม้แต่การเปลี่ยนสีผมอยู่ไม่วาย ในขณะที่เธอง่วนอยู่กับ ‘การคุมประพฤติตัวเอง’ ให้เข้ารูปเข้ารอย - สมวัย

แต่เมื่อเธอปรารภกับเขา - คนวัยแตกต่างเกือบสองทศวรรษ ฟังแล้วเขากลับมีสีหน้าเชิงฉงนพร้อมคำถาม

ผมไม่เข้าใจว่า Grow Old Gracefully ของคุณมันแปลว่าอะไรกันแน่ - ก็แปลว่าไม่ได้แก่เงาไหลกเงลา อย่างที่เราตาคนแก่บางประเภทอยู่ไป หมายถึงแก่แบบเข้าท่า ไม่เป็นบ้า ไม่พล่านอย่างที่เคยเป็น อย่างน้อยก็สงบขึ้น ว่าง่ายๆ ให้มัน ‘เชื่อง’ ลงหน่อย

ท่าไม่ต้องเซื่อง ท่าไม่คนเราต้องเซื่องลง หางเสียงคุณตอนพูดคำนั้น มันเหมือนการตัดพ้อตัวเองหรือเปล่า -

- ไม่หรอก แต่คิดอยู่เรื่อย ๆ ว่าที่ผ่านมาเราดูชีวิตไปเยอะ ไม่ค่อยเมตตาตัวเองเท่าไร แก่ลงแล้วก็จะต้องเมตตาตัวเองให้เป็นมากขึ้นตามวัย เมตตาตัวเอง อย่างนี้ผมถือว่าสง่างามนะ แต่อยากบอกว่าคุณเป็นคน wild ความเป็นตัวของตัวเองแบบนี้มันสวยงาม มันควรจะฉายออกมา แต่ไม่ใช่แก่ลงแล้วต้องลดความเป็นตัวของตัวเองลง

อายุไม่ได้เกี่ยวกับ soul of spirit ไม่เกี่ยวกับจิตวิญญาณ จิตวิญญาณของคุณน่าจะเป็นจิตวิญญาณที่ส่องสว่าง ความแก่นมันจะยิ่งสง่างามมาจากตรงนั้น ไม่ใช่มาจากความกลัว ความเซื่อง หรือระมัดระวังมากขึ้น มันควรมาจากความเข้าใจ เข้าใจจริงๆ ว่าชีวิตก็เป็นแบบนี้ ไม่มีอะไรที่จะเซพเราได้หมด ไม่มีอะไรที่แน่นอน

การที่เราเป็นคนมี passion กับโลก กับคนอื่น ผมว่าเราก็ต้องแสดงให้เห็นให้โลกรู้ แต่แน่นอน - เวลาแสดงออกไปมันย่อมมีเสียงสะท้อนกลับมาว่า มันมากเกินไป หรือมันอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วคุณก็จะลังเล ไม่แน่ใจ หรือมันอาจทำให้เจ็บปวด มีแผล คุณเลยกลัวแล้วก็ทำตัวเองให้เซื่อง

- ก็มันเหวอะมาเยอะ แผลเต็มตัวแล้ว

แต่ผมมองว่าทุกคนใช้ชีวิตต่างกับบาดเจ็บ ทุกคนมีแผล แต่หากเรายอมรับว่าเรามีแผล แล้วเราดูแลมัน ตระหนักถึงมัน มันก็จะไม่อักเสบ มันจะเป็นแผลเป็นที่มึนร้อยมีเรื่องราวของมันอยู่ แต่อย่าให้แผลมาทำให้เรากลัว - คุณอย่าไปกลัวเจ็บซี

- คนที่ชอบวิ่งชนกำแพงซ้ำๆ เวลาเจ็บบ่อยๆ มันก็ไม่สนุกเท่าไรนะ

การชนกำแพงแต่ละครั้งมันก็ไม่เหมือนกัน มันอาจจะไม่ซ้ำกันก็ได้เนะ ชอบวิ่งชนกำแพง - ก็นั่นแหละสิ่งที่คุณเป็นจริงๆ ไม่มีอะไร คุณเอาชีวิตเข้าแลกกับทุกสิ่งที่คุณสนใจ เข้าใจใหม่ว่าคุณนะเป็น ‘นักรบ’ มาตลอด

- ที่ผ่านมาระบอบไม่หยุดเสียที รบมากเกินไปมันก็เหนื่อยน่าดู ธรรมชาติของนักรบไม่มีรบมากหรือน้อย เรา ‘รบ’ ด้วยการฟังเสียงภายในของตัวเราเอง เราแค่เป็นสิ่งที่เราเป็นไปตามธรรมชาติ และพร้อม ‘เปิด’ ตัวเองกับโลก พอถึงจุดหนึ่ง - นั่นนอนเราแก่ตัวลง อายุมากขึ้น ผ่านอะไรมามากขึ้น แต่เราก็คงยังเป็นเราที่รู้ตัวตลอดว่าทำอะไรอยู่ ทำไปโดยไม่สนใจว่าใครจะคิดยังไง ทำไปโดยไม่คาดหวังอะไรทั้งสิ้น คือทำเพื่อทำ แต่เราก็คงลุ่มลึกขึ้น นุ่มนวลและอ่อนโยนกับตัวเองมากขึ้น

- ทุกวันนี้ก็ยังรบอยู่บ้างละน่า ไม่ถึงกับวางมือ ว่าแต่คนเราอายุมากขึ้น ถ้าอยาก ‘นิ่ง’ ขึ้นบ้าง มันไม่ได้เลยหรือไง

นิ่งเนิงอะไร กลัวเจ็บเนะสิไม่ว่า - ผมก็ยังเห็นคุณ ‘เฮี้ยน’ อยู่ตลอด

- เฮี้ยน นีเฮี้ยนน้อยลงมากแล้วนะ

คนเราเนะก็มีธรรมชาติของมันอยู่ ผมว่าคุณเหมือนดอกไม้ที่มันยังบาน แต่คุณก็ไปเร่งให้มันเหี่ยว -

- สงสัยจะบานๆ เหี่ยวๆ มากกว่าแฮะ

นั่นละ ปล่อยให้มันบานเต็มที่ ถ้าเกิดเจอแดดมาตรงนี้แรงไปหน่อยเราก็เลี้ยงไปนิดหนึ่ง แต่เรายังบานต่อไปจนถึงเวลาที่มันจะเฉาแล้วโรยรา ไม่ต้องไปเร่งให้เหี่ยว วัยของคนมันเหมือนพระอาทิตย์ตก มันก็มีเวลาของมัน เราไม่ต้องไปบีบคั้นให้มันตกเร็วๆ

แหม ไอ้คนอายุสี่สิบกว่ามาพูดเหมือนคนอายุเจ็ดสิบแบบนี้ อยากบอกว่าคุณรับไม่ได้นะนี้ - ถ้ากลัวเจ็บมากแบบนี้มันก็รีบๆ ตก รีบๆ เजाไปเลยสิ -

เธอนั่งเหยียดขาอยู่บนพื้นตั้งใจฟังเขาพูดแข่งกับเสียงฝนกระหน่ำ - แม้แวบหนึ่งจะนึกขำตัวเองที่เหมือนกำลัง ‘ถูกเด็กสอน’ - ออ เข้าทำดีเหมือนกัน เพราะ ‘ผู้ใหญ่’ ก็ใช้จะเข้าอกเข้าใจไปเสียทุกอย่าง ใครๆ ต่างยังสามารถ ‘ไม่’ ได้หากไม่ด่วนหลงตัวเองว่าฉลาดและรอบรู้ไปหมดตามตัวเลขอายุที่เพิ่มขึ้น

คิดแบบนี้ก็จะถือเป็นการ ‘แก่ลงอย่างสง่างาม’ ด้วยหรือเปล่า? แม้นึกสงสัย - แต่ให้เผชิญว่าเธอลืมถามเขา **I**

*ขอบคุณ บทสนทนาตามดึกคืนหนึ่งปลายกันยายน และแรงบันดาลใจจาก ‘ปลากะโหด’